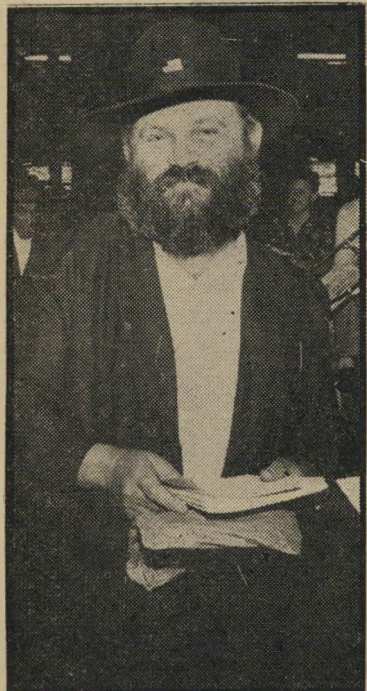

תבן לעופריים. את החוברת הוציא באלף עותקים, והוא חי ממכירתה זה ארבע שנים. כמו לכל יוצר, גם לו יש לבטים, הוא מבטאם במאמר המערכת: "למראה עיתון דליל זה, יש מקום לשאול: למה עיתון? הרי הארץ מלאה נייר, כמים לים מכסים ותבן אתה מכניס לעופריים? אלא מאי? אני חושב, כי מה שמותר לגרושם שוקן ולאורי אבנרי מותר גם לי — אף כי הם העיתונאים הנודעים ואני רק חולה קולמוס בישגדא."

קורניק מטפל בהרבה נושאים ואישים. "תראה, כל אחד פולט מה שיש לו", הוא טוען להצדקתו. החוברת פותחת בסיפור הסידי מלא נופתיצופים, ובהרף-עין עוברת למאמרהשמצה נגד העיתונאית סילבי

סופר קורניק. שפוך חמתך עם היהודים!

קשת, בזו הלשון: "בדחילו ולא ברחימו אני טובל את קולמוסי בארס-נחשים, וזומם לרשום כתב-גידוף נגד סילבי קשת, זאת הסופרת השנונה שכימעט אין לנצחה. ... אשר בשמחה יורה ביהודים אדוקים וכימעט אין מעיזין להשיב לת ארס בארס ולכן נשארה היא מלכת העיתונות ה"צהובה".

צינור-שופכין של העם. ממנה עובר קורניק לחנוך ליוני, "שכתב את מחזה ה"ר אמבטיה", וכולו זועק: "בני ישמעאל צודקים, כן! אותם ערבים כשרים ששחטו יהודים בתרפ"א ובתרפ"ט ובתרצ"ט הם צודקים כי מחזה האמבטיא קובע: ישמעאל אל הצדיק הו'ידיים הרשעים!"

"בעל האמבטיא הוא איפוא צינור-שופכין של העם היהודי. והקשת הזאת מרימה קול-זיועה על היהודונים המעונים לקלל את בעל האמבטיא וחבריו."

וגם "המשומדת", הלא היא ח"כ שולמית אלונגי, לא נגרעה חלקה: "אשר מתוך מא" מריה אתה שומע את הקריאה הנוצרית הישנה: יהורא נא את הו'ידי! הכו בי יהודים החשוכים וחצילו את המדינה!"

ומה חיתה שולמית אלונגי מפסידה, שואל קורניק, אילו נמוגת ונבללת בין הגויים ולא נודע כי באה אל קיריבם?

כופרים ומקלקלי-אילולים. ועוד נמי צאים ברשימות יגאל אלון, יוסף חיים ברנר, המפד"ל, פרופסור טלמון, אלי-אסדי, אורי אבנרי, שידורי ישראל המנגנים את יצירותיהם של טובחי אושוויץ, וכן אברהם קריב ("אברהמלה המנפץ"), שכתב וה" ומקלסי-אילולים.

מסיים את החוברת מאמר קצר, שנכתב בעיקבות פגישה מסעירה שתחתה לקרניק עם הרב שלמה קרליבך, אותו ראה, את המכונה, המרקד' מתבק נקבה אצל הכותל ודומה לי כי הרבי המאוהב, ר' שלמה רספוטין, זומם למחוק אחת מעשרת ה" דיברות".

נאום חיים צבי קורניק.

(המשך מעמוד 20) הוא גור לארון ארבעה חודשי מאסר בפועל — חודש יותר מן המכסימום ה" מאפשר למישטרה להעסיק נדון בעב"ד דו-תחוק. כן הטיל על ארון קנס של 1500 לירות.

איפה ואיפה. מעבר לקביעת פסק-הדין עצמו, שעליה יוגש ערעור, יש ב" פרשה זו צד קרוני חמור ביותר, המטיל צל כבד לא רק על מערכת-המישפט, אלא על המישטר כולו.

בנסיגות ההתנחלות היו עשרות מיק" רים שבהם היכו מפגינים-מתנחלים חיילים שניסו לעצור בעדם, או לפנותם. הכאות אלה הונצחו במאות תצלומים, שבהם ניתן לזהות בבירור את המכים.

אף אחד מן המכים האלה לא הועמד לדין. בפחדנות אופיינית, החליט שר"ה מישטרה, בהשראת הממשלה כולה, שלא לנקוט באמצעים מישפטיים נגד מפגינים אלה. לעומת זאת הועמד למישפט, ונידון עתה למאסר בפועל, מפגין מן הצד ה" שני. מעולם לא בלטה מידה של איפה-ואיפה בצורה כה חותכת בבית-המישפט הישראלי.

זיכרונות ויימארי. הדבר העלה זיכ" רונות מרים מימי שקיעת הרפובליקה ה" גרמנית, ערב עלות הנאצים לשלטון. לבית-המישפט הגרמני היו אז שתי אמות-מידה כלפי מפגינים ומתפרעים, וככ" ללם חברי הכוחות המיפלגתיים המזויינים שרצחו ופצעו את יריביהם בקרבות-רוחב שיטתיים.

אם היה הרוצח איש "פלוגות-הסער" הנאציות, התייחסו אליו השופטים כאל פטריוט אידיאליסט, שסטה למרבה הצער מן הדרך מתוך כוונות טובות. רוצח כזה נדון, בדרך כלל, לעונש קל ביותר. לעור מת זאת, אם היה הרוצח איש "החזית האדומה" הקומוניסטית, נחשב כטיפוס פלילי שפל ומסוכן, ונגזר עליו עונש מי" רבי.

יחס זה של בית-המישפט תרם תרומה נכבדה להתמוטטות הרפובליקה, מכיוון ש" נתן יד חופשית למהרסיה האלימים. בין סבסטיה וכרס-שלום, ואחרי כמה וכמה מיקרים דומים בעבר, מתחילה ל" הצטייר תמונה עגומה דומה.

דרכי אדם

חיסול חשבונות

בחוברת "שפוך חמתך" מוחסז חיפוי דתי חשבונות

עם כל הנופלי לעמו

"שרוף, שרוף אחרו!" צעק האיש לבוש-השחורים, בעל הזקן הארוך, לעבר צעיר בעל שיער מגודל שאחז בידו חוברת דקה, תוך שהוא מקפיד על שריפתה המושלמת. "שרוף, כן, שרוף! זה רק יעשה לי פירסומת! עמדי-האש ההולך לפני ה" מהנה!" הצועק, לבוש השחורים, היה חיים צבי קורניק, מי שכתב וערך את ה" חוברת שנוערך בה אוטו-דיהיפה, הנקראת שפוך חמתך.

החיפוי הדתי. בחליפה שחורה ומיג" בעת נוסח ביקורת-ראת ניצב חיים צבי, וליהג לו בקול רם לכל הכיוונים, ובאזוני כל מי שאבה להאזין לו.

תוכן החוברת רשום על-גבי העטיפה: "שכשמה כן היא, שהיא מלאה מרור וזעם נגד הסופרים הכופרים, וכולו גוטה מרה נגד הכופרים הפושרים הווממים לגזוז ר" לגוים את תורתנו שקיבלנו מהר סיני."

"חוברת זו", אומר קורניק, "היא ה" תשובה הניצחת לסאטירה השמאלית האנטי-דתית שפשתה, רחמנא-ליצל, בארצנו." קורניק עצמו, בצורת לבושו ובדיבורו נראה ונשמע כהיפי דתי.

"אני תפרן גדול", הוא אומר, "אך תמיד יש כאלה שמבינים את חשיבות מיפעלי, ועוורים לי." את החוברת עזר לו להוציא מדפיס בעל-חסד, שלא דרש כסף, וקורניק מחזיר טובה עליידי עורה בדפוס מפעמי לפעם.

עוררים לי, כי אני לא אחד כות ש" מצליח בחיים. ניסיתי הרבה עבודות, ולא הצלחתי. הייתי שוחט-עופות, סדר בדפוס, מגיה בדפוס, זבן בכל מיני בעיות, ולא הצלחתי. קורניק היה נשוי בעבר הרחוק, אך אינו זוכר מתי ומי היתה אשתו. אבל הוא זוכר שיש לו בת, ויש גם נכד.

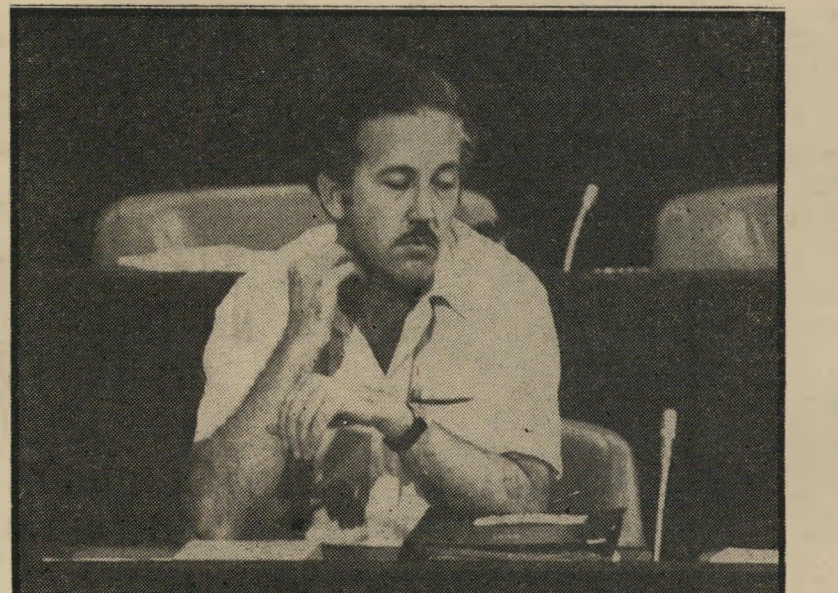
מבוקש עבור שתי האוניות. וראה זה פלא: שתי האוניות שעוד ארבעה חודשים קודם לכן הוצעו למכירה במחיר של 8.5 מיליון דולר, הוצעו עתה במחיר של 4 מיליון דולר בלבד.

גם אמיר, כמו קודמיו האמריקאים, ביקש אופציה לשבועיים. בהם לא ינוהל משא-ומתן עם אף חברה אחרת, דבר המקובל בכל עיסקה מסוג זה. נימרוז אשל סרב לעשות זאת, הוא הסביר כי קוים אינה מוכנה לקשור את עצמה והיא רוצה להיות פנויה לקבל הצעה טובה יותר, אם תבוא.

המידע הועבר לחברה האוסטרלית ה" רשומה בהונגריקונג. שבוע ימים אחר-כך כבר הגיע בשליחותה לארץ רבי-חובל, "בוחר אוניות" במקצועו, שבא לעמוד על מצב שתי האוניות. רבי-חובל דיוויס ה" קבל בחיפה על ידי רבי-חובל נתיב מחברת קוים, שערך לו סיור על גבי האוניות ונתן לו לבדוק את מצבן המיכאני והאחזקתי. כאשר ביקש דיוויס לבדוק את תעודות הביטוח הימיות של האוניות, של חברת לודס, הסתבר לפתע כי הן אינן נמצאות ברשות חברת קוים. נאמר לו כי התעודות מוחזקות בלונדון. הוא חזר לשם וקיבל רשות לבדוק את התעודות. בעקבות זאת הציעה החברה ההונגריקונגית לחברת קוים לרכוש את ה" והניל" תמורת 3.5 מיליון דולר, חצי מיליון דולר פחות ממה שנדרש תמורתן.

הקוויס'יונר מאיר הלוי, איל האוניות הישראלי לשעבר, קיבל קוויס'יון בעסקה.

השר האחראי גד יעקובי שר-התחבורה, האחראי לעיסקה המופקפת הנחקרת עתה עליידי ועדת-הכספים של הכנסת. לוועדה הומצאו הוכחות כי משרד-התחבורה התעלם מהצעות לרכוש את אוניות הנוסעים.

גם זו היתה עמידה על המקח המקובלת בסחר מעין זה. חברת קוים עמדה על תביעתה לקבל סך של 4 מיליון דולר עבור האוניות. ב" 26 באפריל הסכימו נציגי החברה ההונגריקונגית לשלם את הסכום שנדרש. כאשר נשאלו אם תשלום יהיה במזומן, נענו בחיוב. יתר על כן, נאמר להם כי החברה מוכנה להפקיד מיד רבע מיליון דולר בבנק ישראלי, כדמייקדימה לרכישת האוניות.

ואז אירע דבר מוזר. יומיים בלבד אחרי שתנאי העיסקה סוכמו טלפונית, פור" סם בעתונות כי הניל" נמכרה. לא לחברה מהונגריקונג כי אם לחברה יונית אלמונית. נציגי לינכלל ההונגריקונגית מיהרו ל" הקשור אל רבי-חובל נתיב. ביקשו לדעת מה פשר הידיעה בעתון, אל תשימורלב למה שכותבים בעתון," אמר נתיב.

בירור חעלה כי הניל" אומנם טרם נמכרה. אולם מה שחברת קוים סרבה לעשות לגבי הקונים מארצות-הברית ה" הונגריקונג, היא עשתה לגבי החברה ה" יונית. היא העניקה לה אופציה של בלע" דיות לרכישת האוניה לתקופת המשאי ומתן.

תוקף האופציה שניתן למתווך בעיסקת המכירה אמור היה להסתיים באחד במאי. אולם הוא הוארך לשבוע נוסף. כאשר פנה עורר-הדין פרץ אמיר לנימרוז אשל, הבחיר לו זה כי כל עוד מתנהל משא-ומתן עם חברה אחרת אין הוא יכול לנהל עמו מ" דומה, אפילו הצעת המחיר שלו גבוהה יותר. בדיוק החיפך ממה שאמר שבועיים קודם לכן.

המונר רבי-חובל נמרוד אשל, מנכ"ל חברת קוים של משרד-התחבורה לה שייכת הניל"י.